

KNELPUNTEN BIJ TOEPASSING VAN DE EPGV-VO IN BELGISCH PROCESRECHT

Erik VAN DEN EEDEN, vrederechter te Kontich

In deze uiteenzetting wordt getracht antwoord te geven op een aantal vragen die rijzen bij de toepassing in de Belgische rechtspraak van de Europese Verordening (EG) nr. 861/2007 van 1 juli 2007 betreffende geringe vorderingen, die van toepassing is sedert 1 januari 2009 zonder enige omzettingshandeling (art. 249 EG)¹ en dit in hoofde van de gerechten die ertoe geroepen worden te beslissen over deze geringe vorderingen. Voor een theoretische benadering wordt dan verwezen naar de eerder op de dag gegeven uiteenzettingen.

De basisdoelstelling is de vereenvoudiging, bespoediging en kostenbesparing van de procesvoering inzake geringe vorderingen (art. 1,1 EPGV-Vo). Dezelfde oogmerken dienen voor te liggen bij de uitlegging en toepassing van deze bepalingen in het interne recht en wel in die zin dat zij maximaal effect kunnen sorteren. Hierbij past een pragmatische en soepele aanpak, hetgeen zeker voor de vrederechters geen probleem zou mogen stellen.

Art. 19 van de Verordening verwijst voor wat betreft het toepasselijk procesrecht weliswaar naar het nationale recht doch zulks geldt uiteraard slechts (suppletief) bij stilzwijgen van de Verordening zelf die, als hogere rechtsbron, steeds voorrang dient te krijgen op het interne recht. Meer nog, het interne recht dient zoveel mogelijk conform het gemeenschapsrecht geïnterpreteerd te worden waar dit nodig is om de Verordening volle werking te verlenen.²

AARD VAN DE PROCEDURE

Van bij aanvang gaat het om een tegensprekelijke procedure en dient derhalve het vorderingsformulier ingeschreven te worden op de zgn. "A-rol" waarop het rolrecht overeenkomstig art. 269 1 Reg.W. dient te worden geheven (35 EUR voor de vrederechters). Dit laatste doet zich voor als een eenmalig bevrijdend recht vermits verder geen kosten meer verschuldigd zijn.

De behandeling van de vordering maakt ongetwijfeld een rechterlijke handeling uit zodat de uiteindelijke beslissing ondertekend dient te worden door de rechter, samen met zijn griffier overeenkomstig de artikelen 168 en 782, lid 1 Ger.W. Overweging 26 bij de Verordening vereist overigens dat één van de leden van het gerecht volgens de nationale wet als rechter dient te zijn gekwalificeerd.

¹ Voor een meer theoretische uiteenzetting inzake de inhoud van Verordening zelf wordt verwezen naar

² STORME Matthias E., De verhouding tussen Europese procesrechtelijke verordeningen (in het bijzonder geringe vorderingen) en het interne Belgische procesrecht, blz.6.

TOEPASSINGSSFEER

1.

De Verordening is enkel van toepassing op vorderingen ten belope van maximum 2.000 EUR in hoofdsom, dus zonder intresten en kosten en zulks op datum van ontvangst van het gedinginleidend formulier door het bevoegde gerecht. Vermits niet is vereist dat het om geldvorderingen zou gaan kan de toepassing niet worden geweigerd voor in geld waardeerbare vorderingen waarvan de waarde het bedrag van 2.000 EUR niet overtreft.³ Deze toepassingsregel doet geen afbreuk aan de bevoegdheid van de rechter om over de intresten te oordelen rekening houdend met de nationale regels inzake de berekening ervan.

Indien evenwel een tegenvordering wordt ingesteld die de 2.000 EUR overstijgt, worden zowel hoofd- als tegenvordering niet behandeld volgens de EPGV-Vo maar volgens de interne procesregels (art. 5.7). Hierdoor kan de “slimme” schuldenaar ontsnappen aan de toepassing van de verordening mits hij uiteraard zijn tegenvordering kan staven.

Hierbij kan opgemerkt worden dat tegenvorderingen geen aanleiding geven tot het heffen van griffierecht en hetzelfde geldt voor het afleveren van het antwoordformulier C.⁴

2.

Verder is de Verordening enkel toepasselijk op de grensoverschrijdende burgerlijke en handelszaken, als bepaald in de Brussel I-Vo, dus ongeacht de aard van het gerecht en niet voor fiscale, douane- of administratiefrechtelijke zaken. Verder zijn o.m. ook uitgesloten: persoonlijkheidsrechten, arbeidsrecht en huur/pacht van onroerende goederen, met uitzondering dan van loutere geldvorderingen voor deze laatste materie.

3.

Indien de vordering buiten het toepassingsgebied valt, bv. wanneer de waarde van een niet-geldelijke vordering kennelijk meer zou bedragen dan 2.000 EUR, bepaalt art. 4.3 dat het gerecht de eiser hiervan in kennis dient te stellen. Voor een eenvormige en effectieve toepassing van de Verordening komt het aangewezen voor hierbij gebruik te maken van het standaardformulier B, net zoals bij ontoereikende of onvoldoende gegevens in het formulier A, zulks teneinde de eiser in staat te stellen, binnen een door de rechter vast te stellen termijn, zijn verzoek aan te passen, aanvullende gegevens over te maken of ev. zijn verzoek in te trekken.

³ STORME Henri, Uniform Europees procesrecht: Europees betalingsbevel en Europese procedure voor geringe vorderingen, in het Europees betalingsbevel en de geringe vorderingen, Mijnwetboek.be, blz. 53.

⁴ Cfr. brief vanwege Fod Financiën van 22 juni 2009 aan Parket-generaal te Brussel.

De betrokken partij dient op de hoogte gesteld te worden van de gevolgen, zoals de mogelijke afwijzing, van het niet in acht nemen van vastgestelde termijnen (art. 14,1). Weliswaar bepaalt art. 14,2 dat de gegeven termijn in uitzonderlijke omstandigheden kan worden verlengd, doch zulks is niet te rijmen met de fundamentele doelstelling de beslechting van geringe vorderingen te bespoedigen zodat dergelijke verlenging zou dienen vermeden te worden.

Vervolgens kan de rechter oordelen dat het verzoek buiten het toepassingsgebied valt en zal hij overeenkomstig art. 4,4 het verzoek afwijzen. In het andere geval zal hij, vermits art. 4.3 de behandeling van de zaak vereist, bij tussenvonnis bepalen dat het verzoek wel degelijk binnen het toepassingsgebied valt en:

- ter vervolging van de procedure als bepaald in art. 5, het standaardformulier C samen met een afschrift van het vorderingsformulier ter kennis brengen van de verweerder;
- eventueel aangeven welk bewijs hij verlangt overeenkomstig art. 9;
- eventueel bepalen dat de partijen worden opgeroepen voor mondelinge behandeling.

Indien de eiser verzuimt binnen de vastgestelde termijn te antwoorden wordt, zo bepaalt art. 4.4, lid 2, het verzoek afgewezen.

Overigens kan de rechter eveneens vóór enige kennisgeving aan de verweerder *prima facie* oordelen dat, op basis van de gegevens zoals die blijken uit het vorderingsformulier en de ev. bijgevoegde stukken, de vordering kennelijk ongegrond is, dus zonder dat enige onderzoeksmaatregel is vereist. Tegen zulke beslissing zou dan enkel een heroverweging kunnen gevraagd worden indien tenminste aan de voorwaarden hiervoor is voldaan. (art.18 – zie verder).

Voormelde eind- of tussenbeslissingen dienen ter kennis gebracht te worden aan partijen bij aangetekende brief met bericht van ontvangst.

BEVOEGDHEID

1

De EPGV-Vo bevat geen bijzondere bevoegdheidsregels zodat de Brussel I-Vo⁵ van toepassing is, dus in principe volgens de woonplaats verweerder (art. 1) of de plaats van uitvoering van verbintenissen uit overeenkomst (art.5).

⁵ Europese Verordening Nr. 44/2001 van 22 december 2000 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken.

3.

Voor wat betreft het bevoegde gerecht in België kan de vrederechter krachtens het actuele art. 590 Ger.W. alleen worden gevat voor vorderingen tot 1.860 EUR en dienen de hogere vorderingen ingesteld te worden, al naargelang het geval, voor de rechtbank van eerste aanleg of koophandel. Evenwel zal deze versplintering van de bevoegdheid in België binnenkort verleden tijd zijn vermits overeenkomstig art. 140 van het op 20 juli 2011 in de Kamer aangenomen en naar de Senaat overgezonden wetsontwerp (Doc. 53 0682/018) betreffende de invoering van een familie- en jeugdrechtbank, de nominale bevoegdheid van de vrederechter opgetrokken wordt tot boven de 2.000 EUR (nl. ofwel 3.000 Eur als bepaald in het aangenomen ontwerp ofwel minstens 2.500 EUR als voorzien in het oorspronkelijke voorontwerp). Teneinde overbelasting van vooral de stedelijke vredegerechten te vermijden zal de wetgever voor deze materiële nominale bevoegdheid een dwingende territoriale bevoegdheidsregel van woonplaats van de verweerder dienen vast te leggen.

Indien de vrederechter zou vaststellen dat hij territoriaal niet bevoegd zou zijn kan hij het formulier B gebruiken om het probleem vast te stellen en de eiser de gelegenheid te bieden hierover standpunt in te nemen. Vervolgens wordt de zaak, in voorkomend geval, best bij eenvoudige beslissing verzonden krachtens art. 660 Ger.W. naar de bevoegde rechter.

Het optrekken van de nominale bevoegdheid van de vrederechter zal ook voor gevolg hebben dat volgens intern recht de uitspraak inzake de EPGV-Vo niet meer beroepbaar zal zijn vermits de ondergrens voor het instellen van hoger beroep zal gebracht worden op 2.000 EUR (tenzij bij samenvoeging krachtens art. 620 Ger.W. met een tegenvordering).

GEBRUIK EN NEERLEGGING VAN DE FORMULIEREN

1.

De EPGV-Vo is een schriftelijke procedure die het gebruik behelst van de standaardformulieren zoals gevoegd in bijlage van de Verordening. Hoewel een soepele toepassing van de Verordening niet vereist dat gebruik zou worden gemaakt van identieke formulieren, moet toch erop toegezien worden dat de ingediende formulieren alle vereiste kenmerken en vermeldingen van de standaardformulieren vertonen.

2.

De formulieren, alsmede de ter staving dienende stukken, kunnen ter griffie worden neergelegd of per post aangetekend worden verzonden. Voorlopig werd door België nog niet meegedeeld aan de Europese Commissie dat ook andere communicatiemiddelen zouden

worden aanvaard. Evenwel, gelet op het doel van de Verordening, dat erin bestaat de beslechting van de beoogde geschillen te vereenvoudigen en te versnellen, lijkt het aangewezen om het indienen per fax, wat kennelijk reeds probleemloos gebeurt in de praktijk, en ook met e-mail, met de formulieren in pdf in bijlage, te aanvaarden.

3.

Weliswaar spreekt EPGV-Vo uitdrukkelijk enkel van “eiser” of “verweerder” doch pluraliteit van eisers of verweerders wordt nergens uitgesloten. In dit geval dient per bijkomende partij een extra-blad aan het formulier A aangehecht te worden, hetgeen uiteraard in zijn geheel dient beschouwd te worden als één procedure waarvoor o.m. slechts één rolrecht eisbaar is.

4.

Hoewel de EPGV-Vo de stappen in de procedure koppelt aan een strikt tijdschema, leidt het niet respecteren van de uitdrukkelijk aan het gerecht opgelegde termijnen niet tot directe gevolgen. Geen sanctieregeling is voorzien, wel dat, indien in uitzonderlijke gevallen de termijnen niet kunnen worden nageleefd, zo snel mogelijk dient te worden gehandeld...(art. 14,3).

De wijze van berekening van termijnen dient te gebeuren overeenkomstig de Europese Verordening nr. 1182/71 van 3 juni 1971 houdende vaststelling van de regels die van toepassing zijn op termijnen, data en aanvangs- en vervaltijden.⁶

TAAL

De rechtspleging verloopt in de taal van het gevatte gerecht. Art. 6,1 schrijft voor dat in elk geval het vorderingsformulier, het antwoord, de tegenvordering, ev. antwoord daarop en de beschrijving van de ter staving ingediende stukken worden ingediend in de taal of één der talen van het gerecht. Indien zulks niet het geval zou zijn kan ook hier de griffier het formulier B automatisch via de applicaties van de Europese Gerechtelijke Atlas laten omzetten in de taal van het gerecht.

Voor andere dan in art.6.1 vermelde stukken, waaronder ook ev. de stavingsstukken, kan het gerecht (ambtshalve) een vertaling vragen doch slechts indien deze vertaling noodzakelijk blijkt voor het geven van de beslissing, wat door het gerecht in het bijzonder zal moeten gemotiveerd worden. De griffier zal dan opnieuw met formulier B de eiser hiervan op de hoogte brengen zodat deze de vertaling naar de taal van het gerecht kan verstrekken.

De mogelijkheid van taalwijziging zoals voorzien in de wet van 15 juni 1935 op het gebruik van talen in gerechtszaken wordt vervangen door de mogelijkheid voor elk van de partijen te eisen dat de vertaling bevolen wordt van hen betekende processtukken die gesteld zijn in

⁶ H. STORME, *o.c.*, blz. 79.

een taal die noch een officiële taal is van de plaats waar moet betekend worden noch een taal die de geadresseerde begrijpt. (art. 6.3)

VERTEGENWOORDIGING

De Verordening volstaat met te stellen in art. 10 dat partijen niet verplicht zijn zich door een advocaat of andere rechtsbeoefenaar bij te staan. Met andere woorden: vertegenwoordiging mag maar is niet noodzakelijk. Nu de Verordening niet regelt wie ev. als vertegenwoordiger mag of kan optreden, moet krachtens art. 19 worden gekeken naar het nationale recht. Hier geldt dat partijen zich enkel kunnen laten vertegenwoordigen door de in art. 728 Ger.W. bepaalde personen. Als de partijen niet persoonlijk optreden zullen zij zich dus moeten laten vertegenwoordigen door een advocaat. Een ev. ongeldige vertegenwoordiging kan best worden rechtgezet of geregulariseerd via een verzoek tot aanvulling of correctie met formulier B.

KENNISGEVING

Op dit punt heeft de EPGV-Vo een duidelijke, en trouwens ook dwingende, keuze gemaakt: kennisgeving van stukken geschiedt per aangetekende post met bericht van ontvangst en datum ervan (art.13). Het hoeft geen betoog dat het de griffier is die zorg draagt voor de kennisgeving.

Slechts indien de voorgeschreven betekening niet mogelijk is mag als alternatief gekozen worden voor de regeling als bepaald in de art. 13 en 14 van de EET-Vo⁷, m.n.:

- betekening aan de persoon blijkend uit zijn gedateerde bevestiging of uit een verklaring vanwege een bevoegd persoon die de betekening heeft verricht;
- elektronische betekening met gedateerde ontvangstbevestiging;
- betekening op de woonplaats of zakenadres aan huisgenoot of bediende;
- deponering in bus of postkantoor met schriftelijke mededeling;
- elektronisch met automatische aankomstbevestiging zo schuldenaar zulks vooraf had aanvaard.

BEWIJSVERKRIJGING

Art. 9 laat de gerechten in de eerste plaats toe zelf te oordelen, op basis van het nationale recht, welk bewijs het nodig heeft en welke de toegelaten bewijsmiddelen zijn. Wel geeft de EPGV-Vo een aantal mogelijkheden aan: schriftelijke verklaringen (van getuigen,

⁷ Europese Verordening nr. 805/2004 van 21 april 2004 tot invoering van een Europese executoriale titel voor niet-betwiste schuldvorderingen.

deskundigen of partijen zelf), via communicatietechnologie, mondelinge getuigenis of deskundigenonderzoek.

Meteen worden echter ook enkele vereisten gesteld, geheel in lijn met de algemene doelstellingen van vereenvoudiging, bespoediging en kostenbesparing:

- voor wat betreft de laatst opgesomde bewijsmiddelen een noodzakelijkheidsvereiste, nl. zo dit noodzakelijk is voor de oplossing van het geschil;
- in het algemeen: verplichte keuze voor de eenvoudigste en minst kostelijke weg.

Hoewel de naleving van deze vereisten niet afdwingbaar is moet van elke rechter verwacht worden, in het belang van de betrokken partijen, hiermee terdege rekening te houden.

RECHTSMIDDELEN

Wat de rechtsmiddelen betreft dient te worden aangestipt dat België nog niet overeenkomstig art. 25 EPGV-Vo opgave heeft gedaan aan de Europese Commissie van de beschikbare rechtsmiddelen, zodat in principe hiervoor overeenkomstig art. 9 dient gekeken te worden naar het interne procesrecht (doch zie wat hierover hoger reeds is gezegd). Hoger beroep zou derhalve actueel uitgesloten zijn voor eisen beneden de 1.240 EUR, wat de vrederechter betreft, en beneden de 1.860 EUR, wat de rechtbanken betreft. Als gezegd zal bij optrekken van de ondergrens tot 2.000 EUR in de toekomst geen beroep mogelijk zijn inzake EPGV (behalve dan ev. bij tegenvordering). Voorziening in cassatie lijkt moeilijk verzoenbaar met de basisdoelstellingen van eenvoudige en spoedige afhandeling.

Wat het bijzondere rechtsmiddel van de heroverweging betreft, waarvoor in art. 18 de minimumnormen (ontijdige betekening – overmacht) worden bepaald, moet worden opgemerkt dat de Verordening België verplicht te voorzien in de mogelijkheid tot heroverweging⁸, vermits nu eenmaal overeenkomstig art. 19 de EPGV wordt beheerst door het interne procesrecht (onverminderd uiteraard de eigen bepalingen van de Verordening). Volgens omzendbrief van de minister van justitie van 22 juni 2005⁹ zou België inderdaad voldoen aan deze verplichting met verwijzing naar de rechtsfiguren van verzet en herroeping van gewijsde. In de Europese Gerechtelijke Atlas wordt dit bevestigd.

Op een vrij sibillijnse wijze koppelt art. 18 de mogelijkheid tot heroverweging aan de voorwaarde van “onverwijld handelen”. Wat wordt hiermee bedoeld en welke is hier de mogelijke sanctie? Bij stilzwijgen van de Verordening kan alleen maar gesteld worden dat de rechter geval per geval dient te oordelen of onverwijld werd gehandeld door de verweerder en in voorkomend geval kan hij oordelen dat de in gebreke gebleven schuldenaar vervallen

⁸ Zie hierover meer: VAN TURNHOUT Rudy, Europese procedure voor geringe vorderingen, kritische analyse vanuit Belgisch standpunt, *P&B/R.D.J.P.* 2007, blz. 325 e.v.

⁹ B.S. 28 oktober 2005

dient verklaard te worden van zijn recht op heroverweging bij toepassing van de figuur van het rechtsmisbruik.

De tegensprekelijkheid die inherent is aan de EPGV vereist dat bij geldig verzoek tot heroverweging de oorspronkelijke eiser in de procedure wordt betrokken door betekening vanwege het gerecht van het heroverwegingsverzoek met aangetekende post met uitnodiging zijn verweer hieromtrent in te dienen binnen een redelijke door de rechter zelf te bepalen termijn.

Vervolgens dient het gerecht overeenkomstig art.18 een nieuwe beslissing te wijzen volgens dewelke hetzij de heroverweging wordt afgewezen (in welk geval de oorspronkelijke beslissing van kracht blijft), hetzij wordt gegrond verklaard (in welk geval de oorspronkelijke beslissing nietig is). Om dubbelzinnigheid te vermijden zal de rechter best uitdrukkelijk vermelden welke van beide gevolgen van toepassing is.

ERKENNING EN TENUITVOERLEGGING

Art. 15 laat geen twijfel: de beslissing over een Europese geringe vordering is steeds uitvoerbaar bij voorraad, niettegenstaande aanwending van de mogelijke rechtsmiddelen, van rechtswege dus. Daarenboven is het in het verlengde van de basisdoelstellingen van de Verordening even logisch dat krachtens art. 20 de beslissing in alle andere lidstaten erkend en ten uitvoer kan worden gelegd zonder dat nog een exequatur nodig is.

Art. 20, 2 dat bepaalt dat “het gerecht” door middel van het standaardformulier D het certificaat, dienstig voor de tenuitvoerlegging, aflevert dient aldus opgevat te worden dat de griffier, zonder extra kosten (als bepaald door de Verordening) dit formulier opstelt (zoals in het interne recht het ook de griffier is die een uitgifte aflevert).¹⁰

KOSTEN

Naar analogie van art. 1017 Ger.W. formuleert art. 16 E.P.G.V. de regel dat de in het ongelijk gestelde partij door de rechter in de proceskosten moet worden veroordeeld. Het zijn de partijen die opgave dienen te doen van deze kosten. Welke deze kosten kunnen zijn wordt bepaald door het nationale recht (zie overweging 29 van de Verordening), meer bepaald dus art. 1018 Ger.W.

Voor wat betreft de in art.1022 Ger.W. omschreven rechtsplegingsvergoeding was het de klaarblijkelijke bedoeling van de Verordening, zonder deze weliswaar uitdrukkelijk te viseren, de toekenning ervan te ontraden vanuit de reeds aangehaalde doelstellingen van

¹⁰ Sonja VERBEKEN en Luk WINKELMANS, De Europese procedure voor geringe vorderingen (small claims), in het “Europees betalingsbevel en de geringe vorderingen”, A. DE GROEVE e.a., *Mijn wetboek*, blz. 36.

vereenvoudiging, bespoediging en kosteneffectiviteit. Het Commissievoorstel stelde zelfs uitdrukkelijk dat indien de verliezende partij een natuurlijk persoon is die niet vertegenwoordigd is door een advocaat, hij niet de kosten van bijstand van de tegenpartij dient te vergoeden.¹¹ Art. 16 gaat wel niet zo ver doch bepaalt wel dat de in het gelijk gestelde partij geen vergoeding toekomt voor onnodig gemaakte kosten, bepaling die moet samengelezen worden met art. 10 dat stelt dat partijen niet verplicht zijn zich door een advocaat te laten vertegenwoordigen.

Op grond hiervan kan geldig worden beslist geen rechtsplegingsvergoeding toe te kennen. Indien desondanks toch zou worden geoordeeld een rechtsplegingsvergoeding toe te kennen dient nog rekening gehouden te worden met het bepaalde in art. 16 dat geen kosten kunnen worden toegekend die niet in verhouding zouden staan tot de (uiteraard geringe) waarde van de vordering en met de overweging 29 van de Verordening die uitdrukkelijk voor wat betreft de vertegenwoordiging door een advocaat hetzelfde vereist. Dit leidt dan tot de conclusie dat, a.h.w. in ondergeschikte orde, slechts het minimumbedrag van de rechtsplegingsvergoeding zou kunnen worden toegekend.

Voor wat betreft de kosten van vertaling, in zoverre die noodzakelijk werden geacht door het gerecht (zie hoger), dient dezelfde overweging van kosteneffectiviteit gelet op het geringe karakter van de vorderingen, in acht genomen te worden. Zij kunnen, zoals ook in intern recht (art. 8 van de Wet op het gebruik der talen in gerechtszaken) in beperkende mate begroot en toegekend worden ten laste van de verliezende partij, zoals overigens voormelde overweging 29 uitdrukkelijk aangeeft.

BIJSTAND

Vragen rijzen tenslotte met betrekking tot de aard van en verantwoordelijkheid voor de “practische” bijstand die de lidstaten volgens art. 11 dienen te waarborgen aan de partijen bij het invullen van hun formulieren.

Vooreerst zal deze bijstand kunnen geleverd worden via de site van de Europese Gerechtelijke Atlas¹², waar de vereiste formulieren kunnen worden gedownload en dit in de taal naar keuze van de gebruiker en van waaruit o.m. automatisch kan worden vertaald naar de taal van het gerecht waar het formulier moet worden ingediend. De formulieren zelf bevatten reeds voldoende informatie om deze passend in te vullen en in te dienen.

Vervolgens kan en moet van de gerechten, die gevat kunnen worden door een Europese geringe vordering, worden verwacht dat zij deze formulieren ook ter beschikking hebben of kunnen produceren via de Atlas.

¹¹ Rudy VAN TURNHOUT, *o.c.*, blz.337-338.

¹² http://ec.europa.eu/justice_home/judicialatlascivil/html/index_nl.html

Verder wordt ook van het gerecht verwacht dat partijen over “procedurekwesties” zouden worden geïnformeerd, zoals bepaald in art. 12,2 EPGV-Vo. Hier dient evenwel het traditionele onderscheid te maken tussen “informatie betreffende de procedure” (zoals betreffende doel, verloop en effectivering van de procedure), hetgeen perfect ter griffie kan verstrekt worden en “advies” (zoals betreffende de draagwijdte van de rechten van partijen, aanwending van rechtsgronden en bewijsmiddelen), hetgeen verboden wordt door art. 297 Ger.W. In de praktijk zal vaak blijken dat datgene wat aan beide partijen gezamenlijk kan uiteengezet worden, louter informatief is en datgene wat alleen kan toevertrouwd worden aan één partij, advies uitmaakt.

TOT SLOT

1.

De EPGV-Vo kent in de praktijk bedroevend weinig toepassingen. De Hoge Raad voor de Justitie heeft hierover een bevraging georganiseerd van de Belgische gerechten. Hieruit bleek dat voor de periode vanaf effectieve inwerkingtreding van de Verordening (1 januari 2009) tot 30 april 2010 slechts 60 vorderingsformulieren werden ingediend die hebben geleid tot 40 certificaten. Het aantal respondenten was wel erg beperkt (circa de helft van de rechtbanken en één vijfde van de aangezochte vredegerechten hebben geantwoord) doch is het verkeerd te veronderstellen dat vooral de rechtscollages die reeds formulieren A hadden ontvangen, geantwoord hebben?

2.

De toepassing van de EPGV-Vo door de Belgische gerechten leidt tot heel wat praktische en ook wel procedureel-principiële vragen en divergente toepassingen, hetgeen de goede werking van de rechtbanken en de gelijke behandeling van de burgers in de weg staat. Net zoals de Hoge Raad voor de Justitie reeds heeft aanbevolen in zijn advies over de toepassing van het Europees betalingsbevel van 26 januari 2011 dringt zich vanwege de Belgische overheid verder initiatief op ter facilitering van de aanwending van de Verordening voor de rechtspraktijk, zoals door het uitvaardigen van een uitvoeringswet naar Nederlands voorbeeld.¹³

Erik VAN DEN EEDEN

Kontich, 16 november 2011

¹³ Wet van 29 mei 2009 tot uitvoering van de EPGV-Vo.